

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 256/2021
10.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Јасмине Васовић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Николе Јасике, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К број 1076/19 од 02.04.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 585/20 од 22.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 10. марта 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Николе Јасике, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К број 1076/19 од 02.04.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 585/20 од 22.09.2020. године, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) Законика о кривичном поступку и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К број 1076/19 од 02.04.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 5. КЗ (под тачком један изреке) и кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ у стицају са кривичним делом насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ (под тачком два изреке), па пошто су му претходно утврђене појединачне казне за свако од извршених кривичних дела, и то за кривично дело из члана 194. став 5. КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци и новчана казна у износу од 30.000,00 динара, за кривично дело из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 2 године, а за кривично дело из члана 194. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 8 месеци и новчану казну у износу од 30.000,00 динара. Истовремено је одређено да је новчану казну окривљени дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, те да уколико новчану казну не плати у наведеном року, суд ће исту заменити казном затвора тако што ће му за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљеном је у изречену казну затвора урачунато време проведено у притвору од 05.01.2019. године до 01.02.2019. године и од 18.10.2019. године па надаље, а на основу члана 63. КЗ.

Истовремено, на основу члана 84. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности обавезног лечења алкохоличара и одређено да ће се ова мера извршавати у Специјалној затворској болници у Београду и да ће трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од изречене казне затвора, с тим да се време проведено у установи за лечење урачунава у изречену казну затвора.

На основу члана 258. став 1. и 4. ЗКП малолетна оштећена ББ упућена је на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева, а на основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. ЗКП одређено је да трошкови поступка падају на терет окривљеног, с тим да ће висину истих суд утврдити посебним решењем, на основу члана 262. став 2. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 585/20 од 22.09.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Старој Пазови К број 1076/19 од 02.04.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Никола Јасика, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 438. и члана 439. ЗКП, с тим што из образложења произилази да нижестепене пресуде побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће „донети одбијајућу или ослобађајућу пресуду и окривљеног ослободити кривичне одговорности“.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА истиче се да првостепени суд није одлучио о радњи извршења кривичног дела на дан 04.01.2019. године, која радња је била предмет оптужења, и у односу на коју радњу је првостепени суд према ставу браниоца морао да донесе ослобађајућу пресуду.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости, којима се указује да правноснажном пресудом није потпуно решен оптужбе, односно на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Према стању у списима, првостепени суд је у погледу кривичног дела из члана 194. став 5. КЗ, које је описано под тачком један изреке пресуде, изоставио наводе оптужбе да је окривљени дана 04.01.2019. године у алкохолисаном стању вређао оштећену ВВ, као и да јој је дана 05.01.2019. године говорио да је „курва“, јер ови наводи у току поступка нису доказани, а за овакав свој став изнео је јасне и довољне разлоге на страни 15 став 3. своје одлуке.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП постоји уколико пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, при чему се о непотпуно решеном предмету оптужбе може говорити само у ситуацији када суд уопште није донео одлуку о некој тачки оптужбе.

По налажењу Врховног касационог суда, побијаном правноснажном пресудом у потпуности је решен предмет оптужбе. Наиме, у конкретном случају је правноснажном пресудом одлучено о свим тачкама оптужбе, а изостављањем из чињеничног описа кривичног дела из члана 194. став 5. КЗ, које је описано под тачком 1. изреке првостепене пресуде, чињеничних навода јер је првостепени суд нашао да они нису поуздано доказани, не значи да није решен предмет оптужбе и да је суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, како то погрешно сматра бранилац окривљеног. Ово стога што је суд овлашћен да мења чињенични опис дела из оптужног акта јавног тужиоца и да га уподобљава утврђеном чињеничном стању у току поступка, уколико при томе остаје у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја одређеног кривичног дела, као што је учињено у конкретном случају, при чему је наведена измена извршена у корист окривљеног.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу којим се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, оцењени су неоснованим.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП. С тим у вези, у захтеву се истиче да оптужним актима ОЈТ Стара Пазова окривљеном АА није стављено на терет да је приликом извршења предметних кривичних дела поступао са умишљајем, те да је суд прекорачио оптужбу када је окривљеног огласио кривим да је приликом извршења кривичних дела поступао са директним умишљајем.

Према стању у списима, у оптужном предлогу Основног јавног тужиоца у Старој Пазови Кто. број 519/19 од 12.12.2019. године, којим је окривљеном стављено на терет кривично дело насиље у породици из члана 194. став 5. КЗ, наведено је да је окривљени критичном приликом био „свестан свог дела, чије извршење је хтео“ као и да је „био свестан забрањености свог дела“, а у оптужници Кто. 449/19 од 14.11.2019. године, којом му је стављено на терет извршење кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ у стицају са кривичним делом насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, наведено је да је „био свестан свог дела, хтео његово извршење, те да је био свестан да је исто забрањено“.

Имајући у виду да је у наведеним оптужним актима јасно наведено да је окривљени приликом извршења предметних кривичних дела био свестан свог дела и да је њихово извршење хтео, при чему је био свестан забрањености својих дела, те да је у првостепеној пресуди на идентичан начин описан директан умишљај окривљеног, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да је на овај начин правноснажном пресудом прекорачена оптужба, односно да су нижестепене пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Најзад, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се истиче да изрека првостепене пресуде не садржи елементе кривице, дакле субјективни елемент предметних кривичних дела јер „ОЈТ Стара Пазова није окривљеног оптужио у смислу члана 22. КЗ, да је поступио са умишљајем“, а због чега је према ставу браниоца првостепени суд био дужан да донесе ослобађајућу пресуду, јер дело за које је окривљени оптужен по закону није кривично дело.

Супротно изложеним наводима захтева, као што је већ наведено у овој одлуци, првостепени суд је у изреци своје пресуде и под тачком један и под тачком два изреке јасно навео да је окривљени приликом извршења кривичноправних радњи које су му стављене на терет био свестан свог дела, да је хтео њихово извршење и да је при томе био свестан да су његова дела забрањена, и то управо онако како му је и стављено на терет оптужним актима. Стога су наводи захтева којима се указује да изрека правноснажне пресуде не садржи субјективни елемент кривичног дела – умишљај окривљеног, те да је побијаном пресудом учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

У осталом делу, захтевом за заштиту законитости, указује се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, и с тим у вези истиче да је изрека пресуде у супротности са образложењем, обзиром да у изреци није наведен степен пијанства окривљеног, док је у образложењу наведено да је окривљени дана 18.10.2019. године био у стању обичног средње тешког пијанства, као и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, истицањем „да умишљај окривљеног није био да удари ћерку, већ супругу, и да је повређивање ћерке случајно“, а што све не представља дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП. Стога је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Николе Јасике у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић